

🕒 29. oktobar 2015. 📧 Vredne žene 🗨️ Da li vam se dopada ovaj tekst?

Žene u vojnom orkestru: Čast nam je da sviramo i da nosimo svečanu uniformu

Tweet

Rečenica „Uniforma znači čast“ Biljane Lazarević, učesnice mirovne misije u Haitiju i dobitnice medalje za hrabrost Miloš Obilić, koju smo čuli od predavača tokom radionice za novinare Žene u uniformi:

Kako postati glavna vest? u organizaciji **Fonda socijalne i demokratske inicijative**, podstakla me je da posetim Umetnički ansambl Ministarstva odbrane Stanislav Binički i porazgovaram sa članicama orkestra sa tradicijom od 1899. godine.

Jedino u ovom ansamblu, u kojem ima 20 muškaraca i 10 žena, vojne službenice imaju čast da nose uniformu. Za flautistkinju **Mirjanu Vukadinović** i violinistkinje **Natašu Milošević** i **Danicu Renner**, koje su je prvi put obukle 2008. godine, vojna uniforma je nešto posebno. Od Drugog svetskog rata, kada su žene primljene u orkestar, pa do 2008, članice vojnog umetničkog ansambla nosile su svečanu garderobu, a muškarci uniformu ili frakove.

– U početku nisam bila oduševljena tom idejom, jer sam navikla da je prijatnije svirati u svečanoj haljini, u kojoj se lakše svira i diše, ali vremenom sam se navikla. Ipak, lepši je osećaj nositi uniformu, a i ljudi sa više poštovanja gledaju na vas. Kada smo posle nastupa na festivalu u Švajcarskoj sišle sa bine, publika je toliko bila oduševljena, da smo postale atrakcija – priča mi Nataša.

Danica, Nataša i Mirjana pred pripremu za koncert

Mirjana Vukadinović, koja će sledeće godine obeležiti 30 godina rada u ovom orkestru, pamti i vreme kada se nisu nosile uniforme.

– Kada sam prvi put ovde zasvirala, bio je to veliki simfonijski orkestar od 80 muzičara. Jedva čekam da 2016. godine radno i svečano, lepim solističkim nastupom sa kolegama obeležim tri decenije rada – kaže jedini flautista u orkestru.

Njihove svečane uniforme su tipa TPB (tamnoplava boja), na desnom ramenu je lira, a na levom grb Srbije. Iako mogu da nastupaju u suknjama, češće nose pantalone na koncertima.

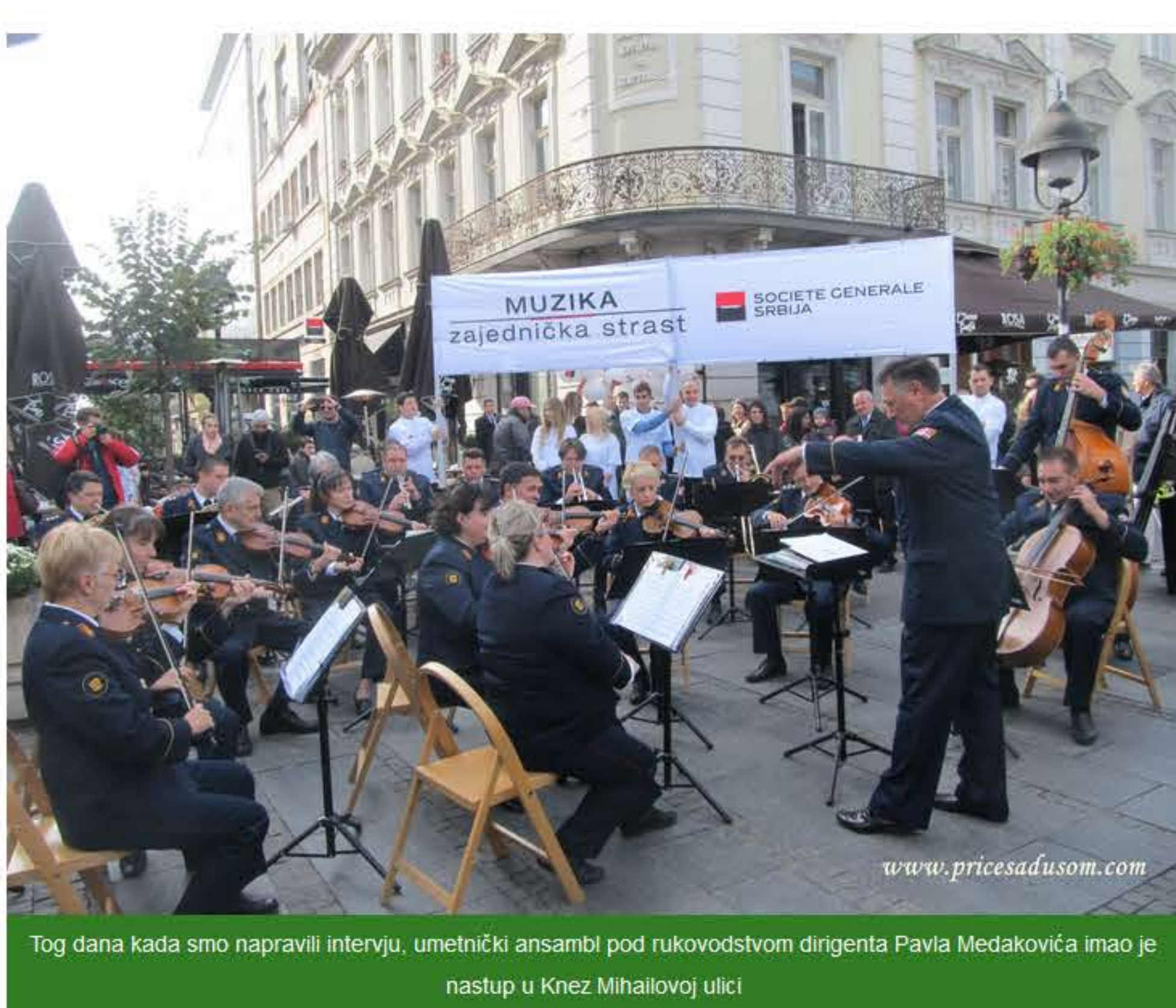
– Naše probe počinju u 10 sati, a pre toga je priprema i dogovor sa dirigentom i kolegama. Radni dan se ne završava posle proba, jer neko nastavlja da vežba u Domu vojske, gde su naše prostorije, neko to radi kod kuće, a tu su i koncerti i nastupi – kaže Nataša.

Danica je najmlađa u orkestru i sa osmehom se seća prvih dana, kada je kao studentkinja pre osam godina dolazila na probe.

– Dosta sam proputovala sa orkestrom: Sloveniju smo prešli uzduž i popreko, bili smo u Švajcarskoj, a najsvježije je putovanje u italijanski grad Materu – kaže.

– Ima nekoliko godina kako su na nas posetile kolege iz vojnog orkestra iz Grčke i evropskog orkestra Sjedinjenih Američkih Država, tako da se nadamo da ćemo i mi njima uskoro uzvratiti posetu – nadovezuje se Mirjana.

Tog dana kada smo napravili intervju, umetnički ansambl pod rukovodstvom dirigenta Pavla Medakovića imao je nastup u Knez Mihalovoj ulici

Pre nego što su postale deo vojske, osim Mirjane, druge dve sagovornice nisu bile detaljno upućene u način rada u Ministarstvu odbrane i Vojski Srbije.

– Kolega sa akademije predložio mi je da konkuriram, i ja sam bez predznanja došla na audiciju. Nedavno sam pričala sa prijateljicom da ovaj posao možda nije savršen, ali da ga ne bih menjala ni za jedan drugi. Znaite onaj osećaj kad vam je lepo dok idete na posao – kaže Nataša.

Nataša Milošević na nastupu

– Ja sam treća generacija u porodici koja je povezana sa vojskom i muzikom. Moj ujak je bio muzičar Kraljeve garde, svirao je hornu i violu, jer su u to vreme muškarci morali da znaju da sviraju na dva instrumenta, a moja majka je završila Muzičku akademiju, pevala u vojnom horu i bila profesorka solfeđa u srednjoj muzičkoj školi. Ovaj orkestar volim jer je to jedan od retkih u našoj sredini čiji su koncerti uvek bili besplatni i u kojem se mnogo radilo na edukaciji i podršci mladim umetnicima. I ja sam posle osvajanja nagrade na takmičenju muzičkih umetnika Jugoslavije, prvi solistički nastup imala kao studentkinja sa ovim orkestrom. U to vreme, a i danas, to je bila velika čast – seća se Mirjana.

Slušajući svoje kolegice, Danica kaže da joj je pomalo žao što nije imala privilegiju da bude u orkestru u vreme kada su one

počinjale – kada je repertoar bio bogatiji, a ansambl brojniji. Rekle su mi da bi volele da dobiju priliku da sviraju dela Brama ili Čajkovskog, kao i da češće rade sa gostujućim dirigentima, kao nekada. Složile su se da osećaj u toku koncerta i aplaz koji dobiju na kraju nemaju cenu, a da emocije u toku nastupa ne mogu lako da opišu.

Tekst i fotografije: **Nenad Blagojević** www.pricesadusom.com (sva autorska prava zaštićena, a prenos teksta i fotografija dozvoljen samo uz navođenje izvora i veze ka www.pricesadusom.com)

Podeli ovo:

Deljenje

